

Sygn. akt V Ga 570/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Wiesław Kasprzyk,

Sędziowie: Małgorzata Tomkiewicz, Maciej Rzewuski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2020 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. H.

przeciwko (...)S.A. w (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 19 września 2019 r., sygn. akt V GC 1120/19

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450,00 (czteryście pięćdziesiąt 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Wiesław Kasprzyk Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

Sygn. akt V Ga 570/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 września 2019 roku, sygn. akt V GC 1120/19, Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanego (...)z siedzibą w (...) na rzecz M. H. kwotę 3.319,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 listopada 2018 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Ponadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.083,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 150,44 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wywiódł pozwany, zarzucając orzeczeniu naruszenie następujących przepisów:

1. art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c.,
2. art. 510 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 56 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 i 2 k.c.,
3. art. 233 § 1 k.p.c.,
4. art. 361 § 1 k.c.,

5. art. 6 k.c.,

6. art. 415 w zw. z art. 361 i 363 k.c.,

7. art. 354 k.c.,

Na podstawie powyższych zarzutów, uzasadnionych w apelacji, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Istota apelacji w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do podważenia ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji oraz podniesieniu zarzutu braku legitymacji po stronie powoda.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w sprawie były w prawidłowe i zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za własne, bez potrzeby przeprowadzania na nowo oceny każdego z dowodów.

Odnosząc się do podstawowego zarzutu, a więc braku legitymacji czynnej powoda wskazać należy, że w ocenie Sądu Okręgowego, zarzut ten jest niezasadny. Potwierdzeniem istnienia zobowiązania, a więc także istnienia przedmiotu przelewu wiarytelności, jest umowa najmu z dnia 9 sierpnia 2018 roku (k. 10 akt sprawy). Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania skuteczności tej umowy, w związku z czym zarzut podniesiony przez apelującego jest bezzasadny.

Jeśli chodzi o najbardziej rozbudowane zarzuty naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. to należy wskazać, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia regulacji art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie konkretnych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelujący wskazanym wyżej wymogom nie sprostał. Nie przedstawił też przekonujących okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

Odnosząc się do kwestii kluczowej w sprawie, a mianowicie czy wynajęcie przez poszkodowanego samochodu zastępczego po stawce 172,20 zł brutto za dobę najmu nie stanowiło naruszenia przez poszkodowanego obowiązku minimalizacji szkody (art. 354 §2 k.c., art. 362 k.c. oraz art. 826 §1 k.c.) stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy słusznie uznał, że w sprawie tej poszkodowany wymienionemu obowiązkowi sprostał.

Jeżeli chodzi o podnoszony przez skarżącego w kolejnych zarzutach apelacyjnych, tożsamy w swojej istocie, zarzut nie skorzystania przez poszkodowanego z oferty najmu pojazdu zastępczego złożonej mu przez ubezpieczyciela, to Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji co do tego, że pozwany nie złożył skutecznie poszkodowanemu takiej oferty.

W ocenie Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie sposób było również przypisać poszkodowanemu naruszenia ustawowego obowiązku minimalizacji szkody, skoro wymieniony wynajął pojazd

klasy tożsamej klasy co pojazd uszkodzony, a stawka czynszu nie odbiegała od stawek rynkowych. Zdaniem Sądu Odwoławczego, już sama ta okoliczność podważa kolejne zarzuty pozwanego przyczynienia się przezeń do zwiększenia rozmiarów szkody.

Nie sposób także uznać – co wskazał już Sąd Rejonowy, a Sąd Okręgowy zdanie te podziela – że na poszkodowanym ciąży obowiązek wyboru najtańszej oferty dostępnej na rynku. Przypisanie poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z dłużnikiem w zakresie realizacji zobowiązania ma prawo bytu jedynie wówczas, gdy świadomie lub przez niedbalstwo wynajął on pojazd po wygórowanej stawce – i to na zakładzie ubezpieczeń ciąży obowiązek wykazania takiego faktu, zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 6 k.c. W niniejszej sprawie pozwany temu obowiązkowi nie sprostał.

Sąd Okręgowy podziela także rozważania Sądu Rejonowego w zakresie odsetek przysługujących powodowi, w związku z czym jako bezcelowe jawi się ich powielanie w niniejszym uzasadnieniu.

W tym stanie rzeczy, nie podzielając żadnego z zarzutów skarżącego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. uznając, iż powód wygrał postępowanie odwoławcze w całości.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz sędzia Wiesław Kasprzyk sędzia Maciej Rzewuski (del.)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...), dnia 28 września 2020 roku

sędzia (del.) Maciej Rzewuski